

Türkiye'yi Geziyorum 6

LEVENT

MERSİN'DE

Mustafa Orakçı

LEVENT

MERSİN'DE

Mustafa Orakçı

Resimleyen: Derya Işık Özbay

GİZLİ İŞLER PEŞİNDEYİM!

Bu dönem bizim okula yeni bir öğretmen geldi. Herkes çok iyi olduğunu söylüyor. Ben de tanışmak istedim. Bahçede görünce hemen yanına gittim. "Merhaba öğretmenim, ben Levent." dedim. "Biliyorum Levent... Ben de **Mustafa Orakçı**." dedi. Beni tanınmasına şaşırdım ama bir şey demedim. Biraz muhabbet ettik. Memleketinin Çanakkale Çan olduğunu söyledi. Önce Mustafa Öğretmen'i kekeme sandım ama meğerse Çan, Çanakkale'nin ilçesiymiş.

Neyse o teneffüs çok şey konuştuk. 1979 yılında doğduğunu, daha önce Sakarya ve Urfa'da öğretmenlik yaptığını anlattı. Ayrıca çocuklar için yazdığı kitaplar da varmış. Bu çok ilgimi çekti. "Şimdi ne yazıyorsunuz?" diye sordum. Etrafına baktı. Yakınlarda kimsenin olmadığından emin olunca kulağıma fısıldadı: "**Gizli bir proje üzerinde çalışıyorum. Bir çocuğun kardeşi ve arkadaşlarıyla yaşadığı maceraları yazıyorum.**" Sonra da sessizce yanımdan uzaklaştı.

İçime bir kurt düştü. Acaba yazdığı kişi ben miydim? Ne de olsa yaramaz bir kardeşim ve bir sürü komik arkadaşım var. Hayatım tam kitaplık hatta filmlik...

Bunu öğrenmenin bir tek yolu vardı. Teneffüslerde Mustafa Öğretmen'i gizlice takip ettim. Bir ara elini cebinden çıkarırken bir şey düşürdü. Bir kartvizitti bu. Üstünde **Derya Işık Özbay** yazıyordu. Eve gidince bu ismi internetten araştırdım. İlginç bilgiler edindim. Derya Işık Bey, şu an çeşitli dergilerde çizgi roman ve karikatür çiziyormuş. Ayrıca kitap çizimleri de varmış! Nasıl çiziyor merak ettim açıkçası.

Mustafa Öğretmen'i en son bizim Mert'le konuşurken gördüm. Artık hiç şüphem kalmadı. Kesin bizi yazıyor! Umarım her şeyi yazmaz. Yoksa nasıl çıkarım insan içine?

LEVENT

MERSİN'DE

Yazan: Mustafa Orakçı
Resimleyen: Derya Işık Özbay

Yayın Yönetmeni: Savaş Özdemir

Editör: Tülay Öncü

Kapak Tasarım: Sefer Koçan

İç Tasarım: Erdi Demir

Raf: 6 - 10 Yaş Öykü/Hikâye

ISBN: 978-605-08-3696-7

Yayın No: 5159

Baskı ve Cilt: Seçil Ofset
100. Yıl Mah. Matbaacılar Sitesi 4. Cad. No: 77
Bağcılar / İstanbul
Tel: (0212) 629 06 15 / Sertifika No: 44903

1. Baskı / Mart 2021

Timaş Basım Ticaret ve Sanayi AŞ

Çağaloğlu, Alemdar Mah. Alay Köşkü Cad. No:5 Fatih/İstanbul

Kültür Bakanlığı Yayıncılık Sertifika No: 45587

Tel: (0212) 511 24 24 (pbx)

timascocuk.com • timascocuk@timas.com.tr

iyi ki kitaplarım var...

İÇİNDEKİLER

KAR TATİLİ.....	5
TARSUS.....	18
NUSRET MAYIN GEMİSİ.....	29
AŞHAB-ı KEHF.....	33
ŞEHİR MERKEZİ.....	38
KIZ KALESİ.....	48
SİLİFKE.....	60
ANAMUR.....	82

KAR TATİLİ

Havanın çok soğuk olduğu bu kış mevsiminde günler yavaş geçiyor. Son on gündür sürekli kar yağıyor. Biz de tayfayla birlikte her gün okul çıkışı kardan adam yapıyor, kar topu oynuyoruz.

Şon bir hafta içinde kar yağışı o kadar arttı ki okullar tatil oldu. Okul olmasa da bahçesine gidiyor, kar topu olmasa da öğrenci sayısından fazla kardan adam yapıyoruz. Okulun bahçesinde vardı. Gece bahçenin önünden geçen biri içeriye görse korkup kaçabilirdi.

Karla oynanacak ne kadar oyun varsa hepsini oynadık. Kardan adamın pek çok türünü yaptık: uyuyan kardan adam, yemek yiyen kardan adam (Bu kardan adamı Kâmil'e bakarak yapmaya çalıştık.)... Hatta işi biraz daha abarttık. Kardan kedi, kardan köpek, kardan timsah da yaptık.

Sanırım birkaç yıllık kar ihtiyacımızı giderdik. Soğuk havaları pek sevmesem de bizim tayfayla dışarı çıkmak zorundaydım. Evde kaldığımız zamanlarda Mert beni rahat bırakmıyordu. Ne yaparsam yapayım hep peşimdeydi.

– Anne ben biraz uyuyacağım.

– Ben de anne!

...

– Mert artık peşimi bırak! Ben tuvalete gidiyorum.

– Ben seni kapının önünde beklerim ağabey.

...
– Mert ben kitap okuyacağım.
Biraz beni rahat bıraksan?

– Ben senin kitabından otlanırim ağabey.

Neyse ki bu kötü günler, öğretmenimizin gezi kulübünü okula çağırmasıyla son buldu. Gezi kulübü çağırıldığına göre bir yere geziye gidilecekti. Öğretmenimiz, en zor zamanımda bir güneş gibi doğup bizi aydınlatmıştı.

Mert’le birlikte hazırlanıp yola koyulduk. Yolda bizim tayfanın diğer elemanlarını da topladık ve okula yürüdük. Hatta tayfa toplanmışken kar topu oynamayı da ihmal etmedik.

Okula geldiğimizde kapıyı bize hizmet-

li amca açtı. İçeriye girmeden ayakkabı ve montlarımızdaki karları dışarıda temizletti. İçerisi su oluyormuş.

Koşarak sınıfa girip yerlerimize oturduk. Bir süre sonra öğretmenimiz geldi. Biz de heyecanla ayağa kalkıp günaydın dedik. Öğretmenimiz bize hafta sonu gezi olduğunu ve gideceğimiz yeri söyledi.

Mersin'e gidiyorduk. Hepimiz havalara uçtuk. Galiba en fazla benim sesim çıkmıştı. Canı en çok sıkılan ben olduğum için olabilirdi.

Hafta sonunun gelmesini ipe çekmeye başladım. Tabii beklerken de boş durmadım. Mersin'le ilgili araştırma yaptım. Pek çok kitap okudum.

Nihayet beklediğimiz gün geldi. Cumartesi günü sabahın erken saatlerinde çantalarımızı alıp, okulun bahçesine doğru hareket ettik. Kendi bavulum yetmiyor-muş gibi Mert'in bavulunu da taşıyordum. Kendi bavulunu bana taşıtmaya çalışıyordu.

- Ağabey şu yokuşta sen taşırs mısın? Söz, yokuş bitince ben alacağım bavulumu. Okula kadar kendim taşıyacağım. Söz sana!

- Mert kendi işini kendin yap!
Ben kendi bavulumu zor taşıyorum.

Ona yardım etmedim. Tepeyi çıkarken zorlandığı için gerilerde kaldı. Onu beklemedim de...

Ben tepeden dikkatle, kaymadan inmeye çalışırken Mert ortalıkta yoktu. Sonra bir anda ne olduysa yanımdan hızla birisi geçti. Dikkatle bakınca bu kişinin Mert olduğunu fark ettim. Bavulunu kızak yapıp üstüne oturduğunu ve büyük bir hızla kaydığını gördüm. Giderken bana el salladı:

– Ağabey görüşürüz! Kendine iyi bak!

Ben düşmemeye dikkat ederek ilerledim. Düşmeden okula vardığımda Mert ve Kâmil yerdeydi. Kâmil yerden kalkmaya çalışırken, Mert de Kâmil'e tutunarak ayağa kalktı.

– İyi ki yumuşak bir yere çarptım, derken Kâmil'e bakıyordu.

Bu duruma gülssem mi ağlasam mı, bilemedim. Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Osman'la birlikte Kâmil'i tutup kaldırdık.

Bir yandan da kolumla Mert'i dürttüm.
Mert ne demek istediğimi hemen anladı.

– Kâmil Ağabey sana çarparak durduğum için özür dilerim, dedi.

– Önemli değil Mertçığım. Kilolarımın
bir işe yaramasına sevindim.

Öğretmenimiz otobüsün kapısından göründü. Önce bize el salladı, sonra da bütün gücüyle seslendi:

– Arkadaşlar, acele edin! Yetişmemiz gereken bir uçak var. Haydi!

Hepimiz koşarak otobüse gittik. Valizlerimizi bagaja koyup koltuklarımızımıza yerleştik.

Otobüste giderken Osman'la oturdum. Mert de arkadaşı Barbaros'un yanına oturdu. Kısa süreliğine de olsa Mert'ten kurtulabilmişim.

– Mersin gezisine oldukça iyi hazırlandım Osman, dedim.

Osman:

– Ben de biraz okudum. Gittiğimizde gezebileceğimiz yerlere baktım, dedi.

